

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาเยาวชนให้เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคตนั้น จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นคนดีมีคุณภาพ ดังพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545) บัญญัติไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข”

พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาตรา 6 กำหนดว่า การพัฒนาเด็กและเยาวชน ต้องกระทำตามแนวทางดังนี้ (6) ให้รู้จักช่วยเหลือผู้อื่นโดยมีจิตสำนึกในการให้และการอาสาสมัคร รวมทั้งมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติ (7) ให้ความรับผิดชอบต่อตนเองต่อผู้อื่น และต่อส่วนรวมตามสมควรแก่วัย และแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 - 2559) วางแนวนโยบาย เป้าหมาย กรอบการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุลจะต้องปลูกฝังและเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม มีจิตสำนึกและมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีระเบียบวินัย มีจิตสาธารณะ และคำนึงถึงประโยชน์ส่วนร่วม ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายและวิสัยทัศน์ของสังคมไทยในอนาคต

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้ง เจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพพัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมเสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกสาธารณะเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมและสังคม สามารถจัดการตนเองได้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช

2551 ดังนี้คือ 1. รักษา ศาสน์ กษัตริย์ 2. ซื่อสัตย์สุจริต 3. มีวินัย 4. ใฝ่เรียนรู้ 5. อยู่อย่างพอเพียง 6. มุ่งมั่นในการทำงาน 7. รักความเป็นไทย และ 8. มีจิตสาธารณะ

ดังนั้นจิตสำนึกสาธารณะมีความสำคัญ จะเห็นได้ว่าการเสริมสร้างจิตสาธารณะเป็นสิ่งจำเป็นต่อสังคมไทยเป็นอย่างมาก ดังที่ นราทิพย์ พุ่มทรัพย์ (2551 อ้างอิงในนงลักษณ์ วิรัชชัย และคณะ, 2551, น.ก) ได้กล่าวว่าในการพัฒนาประเทศการพัฒนาด้านคุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมมีความสำคัญไม่น้อยกว่าการพัฒนาทางเศรษฐกิจการสร้างจิตสาธารณะให้กับบุคคลเป็นเรื่องของจิตใจซึ่งจะหล่อหลอมให้เกิดเป็นบุคลิกเฉพาะของบุคคลนั้นตลอดไปลักษณะของบุคคลที่มีจิตสำนึกสาธารณะจะรู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ใส่ใจในเรื่องของส่วนรวมโดยคิดว่าเป็นเรื่องของตนเอง คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมและคำนึงถึงผู้อื่น เมื่อจะแสดงพฤติกรรมใดใดออกมามีความรับผิดชอบต่อสังคมและคำนึงถึงหน้าที่ของตนเอง คุณแลรักษาทรัพย์สมบัติของส่วนรวมหรือของสาธารณะซึ่งองค์กร หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนหลายๆ แห่งต่างตื่นตัวและร่วมกันรณรงค์ในการเสริมสร้างจิตสำนึกสาธารณะให้กับประชาชนโดยใช้วิธีการต่างๆ มากมายทั้งการจัดกิจกรรมให้ประชาชนมีส่วนร่วมจัดรณรงค์และใช้สื่อต่างๆ โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหลายๆ ภาคส่วนในสังคมต่างเห็นความสำคัญของจิตสาธารณะ

จากคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาเรื่องจิตสำนึกสาธารณะ โดยสื่อพลัง (2542, น.3 อ้างอิงใน อ้อมใจ วงมณฑา 2553) จากบทความจิตสำนึกสาธารณะสู่ประชา ให้นิยาม จิตสำนึกสาธารณะ (Public consciousness) หรือ จิตสาธารณะ (Public mind) คำว่า “สาธารณะ” หมายถึง กิจสมบัติ สิ่งของ สถานที่ ที่ไม่ได้เป็นของปัจเจกบุคคลใด ทั้งยังอาจหมายรวมถึงความเป็นส่วนรวมและสังคมได้อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งจิตสาธารณะมีความหมายในแง่ความเป็นพลเมืองผู้ตื่นรู้ ตระหนักในสิทธิและความรับผิดชอบต่อส่วนรวมของคนสามัญพลเมืองที่เรียกร้องความมีส่วนร่วม และต้องการที่จะจัดการดูแลและกำหนดชะตากรรมตนเองและชุมชน โดย บุญทัน ภูบาล (2549, น.23) กล่าวถึง จิตสำนึกสาธารณะเป็นจิตสำนึกเพื่อส่วนรวมเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจ ด้วยการอาสาโดยไม่มีใครบังคับ ตระหนักรู้และคำนึงถึงประโยชน์สุขของส่วนรวมและสังคม เห็นคุณค่าของการเอาใจใส่ ดูแลสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่เป็นส่วนรวม และพรพิชญ์ วิริยากุลภักดิ์ (2553, น.12) ให้ความหมายจิตสำนึกสาธารณะ ว่าหมายถึง การรู้จักเอาใจใส่เป็นธุระและเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวมที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันของกลุ่มโดยพิจารณาจากความรู้ความเข้าใจหรือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีจิตสำนึกสาธารณะ เช่น การดูแลรักษาความสะอาดสิ่งแวดล้อม โดยการไม่ทิ้งขยะลงในแหล่งน้ำ การดูแลสาธารณะสมบัติ เช่น โทรศัพท์สาธารณะ หลอดไฟฟ้าที่ให้ความสว่างตามถนนหนทาง แม้แต่การประหยัดน้ำประปา หรือไฟฟ้าที่เป็นส่วนรวม โดยใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า

ตลอดจนช่วยกันดูแลรักษา ให้ความร่วมมือผู้ตกทุกข์ได้ยาก หรือผู้ที่ร้องขอความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ ตลอดจนร่วมมือกระทำเพื่อไม่ให้เกิดปัญหา หรือช่วยแก้ปัญหา แต่ต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย เพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม

ผู้วิจัยได้สอบถามเพื่อนครู และการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่สอนหนังสือ และขณะปฏิบัติหน้าที่ครูเวรประจำวันของโรงเรียน และจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียน พบว่า นักเรียนของโรงเรียนแสนสุข ขาดจิตสำนึกสาธารณะหลายด้าน เช่น ไม่ช่วยงานบ้าน ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย มาเข้าเรียนและร่วมกิจกรรมของทางโรงเรียนล่าช้า ไม่ทำความสะอาดเขตรับผิดชอบ ไม่รักษาความสะอาดในบริเวณโรงเรียน ไม่รักษาสมบัติของโรงเรียน ขาดความมีน้ำใจต่อผู้อื่น ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง ขาดความเคารพในสิทธิของผู้อื่น มีความเสียสละต่อส่วนรำน้อย และขาดจิตสำนึกต่อผู้อื่นและต่อส่วนรวม ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้นี้เป็นส่วนสำคัญที่จะส่งผลให้เกิดปัญหาในสังคมต่อไปได้ โดยดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538, น.77) ได้กล่าวถึงการปลูกฝังจิตสำนึกว่าควรจะมีเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะช่วงอายุ 3-8 ขวบเป็นช่วงที่เด็กมีความไวต่อการรับการปลูกฝังส่งเสริมจริยธรรมและวัฒนธรรมเป็นอย่างดี ซึ่งการปลูกฝังจิตสาธารณะให้กับเด็กนั้นทุกๆ ฝ่ายต้องร่วมมือกันอย่างเป็นระบบเพื่อที่จะสร้างสิ่งแวดล้อมบริบททางสังคมที่เหมาะสมเอื้อต่อการรับรู้การเรียนรู้ ในเรื่องของจิตสำนึกสาธารณะของเด็กเพราะจิตสำนึกสาธารณะเป็นเรื่องของคุณลักษณะที่จะซึมซับจากการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวได้ถ้าสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวของเด็กดีจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และเกิดการหล่อหลอมเป็นบุคลิกภาพที่ดี แม้ว่าการเสริมสร้างจิตสาธารณะควรจะมีเริ่มปลูกฝังตั้งแต่ในวัยเด็กแต่จากสภาพสังคมในปัจจุบัน พบว่าการเสริมสร้างจิตสำนึกสาธารณะนั้นควรเสริมสร้างให้กับทุกคนและทุกช่วงวัยในสังคมโดยผู้วิจัยได้สนใจที่จะศึกษาการพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้เห็นว่าจิตสำนึกสาธารณะเป็นสิ่งสำคัญและเป็นพฤติกรรมที่สามารถพัฒนาได้โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ในการสอนประกอบด้วย คู่มือครู มีคำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้และเครื่องมือวัดประเมินผล รวมถึงโปรแกรมกิจกรรมแนะแนวมีรายละเอียดดังนี้ ชื่อกิจกรรม แนวคิด วัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินการ อุปกรณ์และการประเมินผลชุดกิจกรรมแนะแนว ซึ่งชุดกิจกรรมแนะแนว ผู้วิจัยหลายคนได้ทำการศึกษา วิเคราะห์ และสรุปผลแล้วว่าสามารถพัฒนาพฤติกรรมผู้เรียนในด้านต่างๆ เกิดการส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมพึงประสงค์ได้ผลสำเร็จ เช่น มิเรียม ชื่นสุวรรณ (2554) ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตด้านสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย จังหวัดนนทบุรี พรทรัพย์ ชื่นในเมือง (2554) ศึกษาผลการใช้ชุด

กิจกรรมแนะแนวตามแนวคิดพฤติกรรมนิยมที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี พัทธรา พรหมชาติ (2555) ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมมุ่งมั่นในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระแม่มาลี กรุงเทพมหานคร ชัญญา บุญรักษ์ (2556) ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพรตพิทยพยัตกรุงเทพมหานคร และสอดคล้องกับอุไรวรรณ กิตตินนทิก (2556) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีปัญญาทางสังคมที่มีต่อการพัฒนาทักษะการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนควนขนุน จังหวัดพัทลุง พบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของผู้เรียนได้ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของจิตสำนึกสาธารณะซึ่งจะเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะเสริมสร้างให้เยาวชนได้พัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และเป็นสิ่งสำคัญในการควบคุมตนเองในการทำในสิ่งที่ถูกต้องในสังคมต่อไป ดังนั้นจึงได้พัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบของเบนจามินใช้ในการปรับปรุง และส่งเสริมเกี่ยวกับความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี เพื่อเป็นการปลูกฝังเรื่องความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

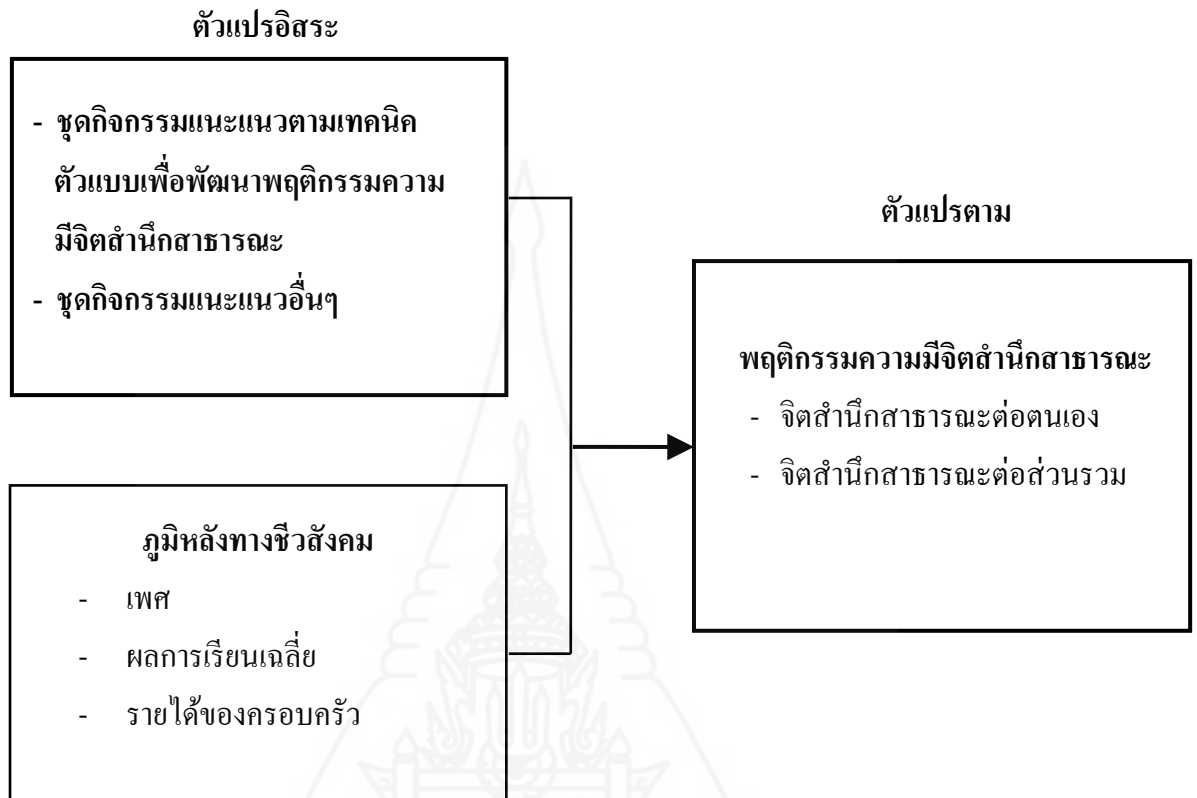
2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

2.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

2.4 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของกลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

2.5 เพื่อสังเคราะห์ความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข ในกลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูงกว่ากลุ่มควบคุมหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอื่น

4.2 กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะสูงกว่ากลุ่มทดลองก่อนใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

4.3 กลุ่มทดลองหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ในระยะติดตามผล มีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ไม่แตกต่างกับระยะหลังการทดลอง

4.4 กลุ่มทดลองที่มีภูมิหลังทางชีวสังคมแตกต่างกัน หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะจะมีพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะแตกต่างกัน

5. ขอบเขตของการวิจัย

5.1 ขอบข่ายของเนื้อหา

เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี

5.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.2.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 396 คน จาก 10 ห้องเรียน

5.2.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน ที่ได้มาโดยกระบวนการสุ่มแบบกลุ่ม เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 1 ห้องๆละ 35 คน

5.3 ตัวแปรในการทำวิจัย แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

5.3.1 ตัวแปรอิสระ คือ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะและกิจกรรมแนะแนวอื่น

5.3.2 ตัวแปรสมทบ คือ ลักษณะภูมิหลังทางชีวภาพ ได้แก่ เพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว

5.3.3 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

5.4 เครื่องมือในการวิจัย

5.4.1 ชุดกิจกรรมแนะแนว ได้แก่ ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะและกิจกรรมแนะแนวอื่น

5.4.2 แบบวัดตัวแปร คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ

5.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางและวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 พฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลตระหนักรู้ซึ่ง เป็นความรับผิดชอบที่เกิดจากภายในซึ่งอยู่ในจิตใจและส่งผลมาสู่การกระทำภายนอก ตระหนักรู้ และคำนึงถึงส่วนรวม ตระหนักในสิทธิและความรับผิดชอบของตนเองและความรับผิดชอบต่อ สรรสร้างสรรค์ เพื่อชุมชนและสังคมส่วนรวม เห็นคุณค่าของการเอาใจใส่ คำนึงถึงประโยชน์สุขของ ส่วนรวมและสังคม มีความสำนึกและยึดมั่นคุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม เป็นการประพฤติปฏิบัติที่ เน้นความเรียบร้อย ประหยัด เที่ยงตรง มีความรักและความเอื้ออาทร มองโลกในแง่ดี บนพื้นฐาน ของการตั้งใจดีและเจตนาดี โดยจำแนกดังนี้

6.1.1 จิตสำนึกสาธารณะต่อตนเอง หมายถึง ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความ เต็มใจ มีความซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ประหยัดรู้จักความพอดี และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

6.1.2 จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวม แบ่งเป็น

1) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน หมายถึง ดูแล ทำความสะอาดบริเวณโรงเรียน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของโรงเรียน รักษาสิ่งแวดล้อมภายใน โรงเรียน เคารพสิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของทางโรงเรียน และอาสาช่วยเหลือบุคคลใน โรงเรียนด้วยความเต็มใจ

2) จิตสำนึกสาธารณะต่อส่วนรวมเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน หมายถึง ดูแลทำ ความสะอาดบริเวณชุมชน ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติของชุมชน รักษาสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน เคารพ สิทธิในการใช้สาธารณะสมบัติของชุมชน และอาสาช่วยเหลือกิจกรรมในชุมชนด้วยความเต็มใจ

6.2 ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึก สาธารณะ หมายถึง ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบตามหลักการและแนวทาง ในการพัฒนากิจกรรมแนะแนว และสอดคล้องตามหลักการของเทคนิคตัวแบบ โดยมุ่งเน้นเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ ประกอบด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวจำนวน 12 กิจกรรม

6.3 นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี

6.4 กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ หมายถึง กิจกรรมที่ไม่ใช่ชุดกิจกรรมแนะแนวตามเทคนิค ตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมจิตสำนึกสาธารณะ แต่เป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ผู้วิจัยนำมาใช้กับกลุ่มควบคุม จำนวน 12 กิจกรรม

6.5 เทคนิคตัวแบบ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลสังเกต ฟัง หรืออ่านเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลหรือสัญลักษณ์แทนบุคคล แล้วประมวลเป็นข้อมูลในการแสดงพฤติกรรมของตนต่อไป ตัวแบบจำแนกเป็น (1) ตัวแบบที่เป็นพฤติกรรมของบุคคลจริง (2) ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์และ (3) สารบันทึกหรือคำบอกเล่า การเรียนรู้จากการเลียนแบบจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางขึ้น พฤติกรรมของมนุษย์หลายอย่างเกิดขึ้นมาโดยที่มนุษย์ไม่มีประสบการณ์ตรง แต่มนุษย์สังเกตเห็นตัวแบบหรือผู้อื่นกระทำ

6.6 ภูมิหลังทางชีวสังคมประกอบด้วย

6.6.1 เพศ แบ่งเป็น เพศหญิงกับเพศชาย

6.6.2 ผลการเรียนรู้เฉลี่ย หมายถึง ระดับผลการเรียนซึ่งเป็นความสามารถทางการเรียนและความสามารถทางสมองของนักเรียน ในการวิจัยนี้ระดับผลการเรียนเฉลี่ย (GPA) ของนักเรียนในปีการศึกษา 2558 แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ผลการเรียนรู้เฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 ลงมา และระดับผลการเรียนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป

6.6.3 รายได้ของครอบครัว หมายถึง จำนวนรายได้ทั้งหมดของผู้ปกครอง ที่นำมาซึ่งการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวในหนึ่งเดือน แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ รายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 15,000 บาท ลงมา รายได้ของครอบครัว 15,000 – 20,000 บาท และรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 20,000 บาท ขึ้นไป

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีคุณภาพและสอดคล้องตามหลักการเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นอย่างมีคุณภาพและเกิดประสิทธิภาพแห่งตน

7.2 ได้ข้อความรู้ในการพัฒนาพฤติกรรมความมีจิตสำนึกสาธารณะ โดยการนำวิธีการเสนอตัวแบบไปประยุกต์ใช้สำหรับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น เพื่อจะได้เสริมสร้างและพัฒนาตนเองไปสู่ผู้ที่มีศักยภาพ

7.3 ได้แนวทางและองค์ความรู้ในการวิจัยเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในด้านอื่นๆ สำหรับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น